

ad § 3.

Da det i statsøconomisk Henseende er af Bigtighed, at Skovbruget saavidt muligt udvides her i Landet, hvor mange større og mindre Skove eferhaanden ere forsvundne og Jorden overgaaet til Agerbrug, antages det, at den nu eksisterende uindskrænkede Frihed til at indtage Jord til Skovkultur bør vedblive, idet man vistnok ikke behøver at frygte for, at Bøndergaardenes Antal derved vil blive formindsket i nogen saadan Grad, at det kan komme i Betragtning; og da Skovbrugets fra det øvrige Jordbrug saa væsentligt forskellige Beskaffenhed medfører, at i Reglen kun Besiddere af større Eiendomme kunne have den fornødne Interesse for samme samt Midlerne til at drive det paa en hensigtsmæssig Maade, bør det vistnok være tilladt at sammenlægge saavel Skove som andre til Fredskov bestemte Strækninger med Ager og Eng uden Hensyn til Størrelsen af det Hartkorn, som derved vilde komme til at paahvile den samlede Eiendom.

Det vil iøvrigt naturligvis paaligge Indenrigsministeriet ved passende Forholdsregler at kontrollere, at Angivelser om, at enkelte Strækninger agtes anvendte til Fredskov, ikke benyttes til Glustoner af Sammenlægningslovgivningen.

ad § 4.

Bestemmelserne i denne Paragraph, der omfatte saavel oprindeligt selvstændige Jordbrug som Parceller, ere væsentlig stemmende med de nugældende Regler. Den Glustion af Loven, som deraf kunde resultere, er forebygget ved Bestemmelserne i Lovens § 8. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorledes Udskykningen af en saadan Eiendom bliver at iværksætte, henvises til Slutningsbestemmelsen i Lovens § 17.

ad §§ 5 og 6.

2 Tønder Hartkorn eller circa 20 Tønder Land Middelfjord er antaget som Minimum for et Gaardbrug, da det i Reglen vil være nødvendigt, at der til en saadan Eiendoms Drift holdes et Par Heste, og den derhos maa anses tilstrækkelig til at ernære en Gaardmandsfamilie, medens et mindre Gaardbrug som

ofteft neppe vil kunne forskaffe Eieren et forsømt Udkomme.

Paa Grund af, at den dagældende Matricul var henved 150 Aar gammel, og saaledes aldeles ikke kunde antages at staae i det rette Forhold til Jordernes Beskaffenhed, blev ved Forordningen 3die December 1819 Jordernes boniterede Areal lagt til Grund ved Bestemmelsen af det Minimum, som skulde blive tilbage ved enhver Hovedparcel eller tillægges enhver til Bebyggelse bestemt Parcel. Denne Maalestof maa imidlertid anses for mindre hensigtsmæssig, da det oftere har været Tilfældet, at man, for at forskaffe Parcellerne den behørig Størrelse i boniteret Maal, men forøvrigt uden at forrykke Jordernes indbyrdes Forhold og derved besvirke en urigtig Fordeling af Hartkornet, har ansat alle de paagældende Jorder til en højere Taxt, end der tilkom dem. For at undgaae saadanne Misligheder har man antaget Hartkornet som Maalestof, og man har saameget mindre fundet Betænkelighed derved, som det ikke kan antages, at nogen Gaard siden Taxationen i Anledning af den nye Matriculering skulde være bleven forringet i nogen saa betydelig Grad, at det her vilde kunne komme i Betragtning, med mindre det skulde være skeet ved Vandflod, Sandflugt eller anden saadan Naturbegivenhed, som da i Reglen vil have havt til Følge, at Eiendommens Hartkorn er bleven nedsat; og hvis en Gaards Jorder siden den Tid i høj Grad maatte være blevne forbedrede, vil Indenrigsministeriet i dette Tilfælde kunne bringe den i § 11 omhandlede Bemyndigelse i Anvendelse. Iøvrigt henvises her til de herhenhørende Bemærkninger i de indledende Motiver.

ad § 7.

Paragraphen er affattet overeensstemmende med, hvad i de indledende Motiver i denne Henseende er bemærket.

ad § 8.

Bestemmelsen i denne Paragraph er nødvendig for at forhindre, at de givne Regler omgaaes derved, at flere Gaarde sammenlægges for at erholde en større Udskykningsfrihed end tilladt.

Et Exempel vil nærmere oplyse dette: naar 2 Gaarde hver paa 3 Tønder Hartkorn